

SUMAR

NOUTĂȚI LEGISLATIVE

- Modificările Codului de procedură civilă în materia executării silite au intrat în vigoare la data de 19 octombrie a.c.

PROIECTE DE ACTE NORMATIVE

- Plenul Consiliului Superior al Magistraturii propune modificarea și completarea dispozițiilor privind controlul judiciar din Codul de procedură penală
- Consiliul Concurenței a supus consultării publice proiectul Regulamentului privind procedura de constatare și sancționare a practicilor de concurență neloială
- Proiectul de OUG pentru modificarea și completarea Legii contabilității vizează o serie de scutiri în privința raportării financiare

JURISPRUDENȚA

Decizii ale Curții Constituționale publicate în Monitorul Oficial

- Decizia Curții Constituționale cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor privind obligativitatea reprezentării și asistării prin avocat la exercitarea recursului civil
- Publicarea deciziei privind neconstituționalitatea dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea OUG nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice

Decizii ale Curții Constituționale nepublicate în Monitorul Oficial

- Judecarea plângerii împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală fără participarea petentului este neconstituțională

Hotărâri ale Înaltei Curți de casație și Justiție

- Interpretarea dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 187/2012 privind înlocuirea pedepsei închisorii aplicate minorilor în baza vechiului cod penal cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție
- Calitatea de funcționar public a expertului tehnic judiciar. Profesia liberală nu exclude această calitate însă analiza pentru fiecare categorie profesională în concret trebuie făcută pornind de la normele speciale ce îi reglementează statutul
- Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014, care nu au fost judecate definitiv

JURISPRUDENȚĂ INTERNAȚIONALĂ

- CJUE: Rambursarea cheltuielilor medicale efectuate în alt stat membru nu poate fi refuzată în cazul în care lipsa materialelor medicale de bază și a infrastructurii face imposibil, pentru persoana asigurată, să primească tratament în spital în timp util în statul membru de reședință

PROFESIA DE AVOCAT

- A fost publicat BULETINUL INFORMATIV al Consiliului Uniunii și al Comisiei Permanente a U.N.B.R., Serie Nouă, Anul I, Numărul 2, 01 octombrie 2014
- Măsura propusă de dl. Av. Corneliu Liviu Popescu privind depunderea de către avocați în scopul apărării secretului profesional al avocatului – valoare supremă a independenței reale a profesiei

NOUTĂȚI LEGISLATIVE

Modificările Codului de procedură civilă în materia executării silite au intrat în vigoare la data de 19 octombrie a.c.

În Monitorul Oficial nr. 0753 din 16.10. 2014 a fost publicată Legea nr 138 din 15 Octombrie 2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe.

Schimbările se referă în special la materia executării silite, însă sunt vizate și multe alte acte normative, fiind menite să conducă la reducerea numărului de dosare de pe rolul instanțelor și la soluționarea cu celeritate a cauzelor.

Pentru a vedea principalele modificări semnalate de UNBR în newsletter-ul pe septembrie, când legea de modificare era în faza de proiect, apăsați [AICI](#)

Pentru a vedea prezentarea principalelor modificări, realizată de Ministerul Justiției, apăsați [AICI](#)

PROIECTE DE ACTE NORMATIVE

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii propune modificarea și completarea dispozițiilor privind controlul judiciar din Codul de procedură penală

*Punctul de vedere al Direcției legislație, documentare și contencios nr. 22325/2014 referitor la necesitatea modificării dispozițiilor legale care reglementează măsura preventivă a controlului judiciar, sub aspectul prevederii duratei maxime a acestei măsuri.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii propune amendamente la dispozițiile privind controlul judiciar, în vederea susținerii acestora în cadrul proiectului de lege referitor la modificarea Codului de procedură penală, aflat în prezent în procedură parlamentară.

Completările propuse se referă la introducerea unei dispoziții noi potrivit căreia “durata măsurii controlului judiciar în cursul urmăririi penale nu poate să depășească 1 an, dacă pedeapsa prevăzută de lege este amenda sau închisoarea de cel mult 5 ani, respectiv 2 ani, dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoare mai mare de 5 ani”. Altă completare se referă la durata măsurii controlului judiciar pe cauțiune în cursul urmăririi penale, care “ nu poate să depășească 1 an, dacă pedeapsa prevăzută de lege este amenda sau închisoarea de cel mult 5 ani, respectiv 2 ani, dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoare mai mare de 5 ani”.

Cu privire la art. 207 “Verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară”, la alin (2) se propune adăugarea precizării că în cazul arestării preventive și a arestului la domiciliu verificarea (din oficiu a legalității și temeiniciei măsurii preventive n.n.) se realizează înainte de expirarea duratei măsurii preventive.”

O altă propunere se referă la articolul 208, alin. (4), precizându-se că în tot cursul judecății, instanța, din oficiu, prin încheiere, verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat “menținerea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu dispuse față de inculpat”.

A se vedea [propunerile CSM AICI, la punctul 29](#)

Consiliul Concurenței a supus consultării publice proiectul Regulamentului privind procedura de constatare și sancționare a practicilor de concurență neloială

Ca urmare a adoptării a OG nr. 12 din 31.07.2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 11/1991 privind combaterea concurenței neloiale și a altor acte în domeniul protecției concurenței Consiliul Concurenței a propus spre consultare publică un nou [Regulament privind procedura de constatare și sancționare a practicilor de concurență neloială.](#)

OG nr. 12/2014 a adus schimbări esențiale constând într-o reconsiderare a atribuțiilor Consiliului Concurenței în acest domeniu, cât și în ceea ce privește procedurile de sesizare a practicilor neloiale și de soluționare a acestora, condițiile noi privind admisibilitatea sesizărilor.

Ca atare, proiectul de Regulament aduce clarificări importante și detaliate cu privire la noile proceduri, dar și interpretări ale noilor condiții de admisibilitate a sesizărilor referitoare la interesul legitim sau anumite elemente de fapt care pot fi luate în considerare la evaluarea efectelor unei practici de concurență neloială cum ar fi: aptitudinea faptelor sesizate de a constitui o practică de concurență neloială; piața pe care a fost săvârșită practica de concurență neloială în vederea stabilirii importanței sectorului economic în ansamblul economiei naționale; dimensiunea pieței afectate –locală/națională; durata posibilei practici de concurență neloială; număr de întreprinderi implicate; număr de consumatori potențial afectați.

Alte elemente de noutate clarificate pe larg în cadrul proiectului de Regulament se referă la:

- Asigurarea transparenței procedurilor concomitent cu asigurarea confidențialității datelor și informațiilor în ceea ce privește dosarul cauzei,
- Constituirea unei comisii permanente în domeniul concurenței neloiale ,
- Norme procedurale privind identificarea și sancționarea practicilor de concurență neloială din oficiu,
- Introducerea formularului de sesizare;
- Aplicarea sancțiunilor procedurale de către inspectorii de concurență;
- Introducerea posibilității adoptării pe perioada derulării cercetării aprofundate a deciziei de încetare a practicii de concurență neloială;
- Monitorizarea deciziilor adoptate prin care s-au dispus măsuri pe o perioadă de până la 2 ani.
- Sesizarea organelor de urmărire penală doar în cazul în care pe parcursul derulării cercetării aprofundate declanșată pot fi identificate aspecte de natură penală;

Ceea ce rămâne totuși neclar este aria de competență materială a Consiliului Concurenței în funcție de obiectul cauzei. Potrivit Art. 3² din OG nr.12/2014, Consiliul Concurenței este obligat să stabilească prin Regulament “procedura de soluționare a sesizărilor cu privire la practicile de

concurență neloială”. Însă, o primă condiție de admisibilitate a unei asemenea sesizări se referă la competența Consiliului Concurenței de a le soluționa sesizarea, în funcție de obiectul acesteia.

Conform Art. 6 pct. A) din Proiectul de Regulament, “În scopul intervenției Consiliului Concurenței, o sesizare poate avea ca obiect doar o pretinsă încălcare a art. 2 alin. 2 din Legea nr. 11/1991”, referitor la practicile interzise n.n. Acest lucru este foarte clar!

Nu este însă clară delimitarea practicilor neloiale prevăzute la acest articol de practicile neloiale prevăzute de alte legi speciale, ce cad în competența altor autorități publice. Aceste neclarități legislative prefigurează conflicte de competență pentru evitarea cărora ar trebui făcute clarificări măcar prin Regulament.

Astfel, potrivit art. 2, alin.2 din noua reglementare sunt reținute expres doar două practici interzise, respectiv denigrarea concurenței și deturnarea clientelei. Ordonanța lasă totuși o arie foarte largă de apreciere a formelor concurenței neloiale prin introducerea dispoziției “orice alte practici comerciale care contravin uzanțelor cinstite și principiului general al bunei-credințe și care produc sau pot produce pagube oricărui participant la piață”.

În același timp, Art. 2¹, nou introdus, stabilește că sancționarea unor fapte de concurență neloială prin publicitate înșelătoare sau comparativă, încălcarea drepturilor de proprietate industrială etc sunt în competența autorităților stabilite prin legile speciale.

La prima vedere pare că legiuitorul a vrut să **delimiteze competențele în funcție de obiectul protecției legale** asigurate prin legea privind combaterea concurenței neloiale și, respectiv, celelalte legi speciale. Însă este oare suficient acest criteriu având în vedere că printr-o publicitate comparativă referitoare la mărci, de exemplu, sunt denigrate mărci concurente, fiind afectate atât interesele întreprinderilor rivale, cât și ale consumatorilor induși în eroare? Avem și o faptă prevăzută ca publicitate comparativă interzisă pentru denigrarea mărcii prevăzută de legea 158/2008 (care protejează comercianții) și o posibilă faptă de denigrare prevăzută de legea 11/1991 cu modificările ulterioare (care protejează întreprinderile) și poate

și o faptă prevăzută de Legea 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii.

Sau a vrut legiuitorul să spună că dacă este vorba de o faptă săvârșită prin intermediul publicității, competența Consiliului Concurenței este automat exclusă?

Să luăm doar definițiile faptelor prevăzute în OG nr. 12/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 11/1991 privind combaterea concurenței neloiale și în cea Legea 158/2008 privind publicitatea comparativă și înșelătoare:

Art. 2, alin 2 lit a) din OG nr. 12/2014 : “ Sunt interzise practicile de concurență neloială, după cum urmează: denigrarea unui competitor sau a produselor/serviciilor sale, realizată prin comunicarea ori răspandirea de către o întreprindere sau reprezentantul/angajatul sau de informații care nu corespund realității despre activitatea unui concurent sau despre produsele acestuia, de natura să îi lezeze interesele”;

Art. 6, lit. d) din Legea 158/2008 publicitatea înșelătoare și publicitatea comparativă:
“Publicitatea comparativă este considerată legală dacă îndeplinește, în mod cumulativ, următoarele condiții: d)nu discreditează sau denigrează mărcile, denumirile comerciale, alte semne distinctive, bunuri, servicii, activități ori situația unui concurent; (per a contrario, dacă nu este respectată această condiție, avem de a face cu o contravenție sancționabilă cu amendă, potrivit legii speciale)

Pe de altă parte, dacă e să luăm doar criteriul domeniului de protecție al legilor respective - “ **protecția întreprinderilor** împotriva practicilor de concurență neloială” (Legea privind combaterea concurenței neloiale) sau “ **protecția comercianților** împotriva publicității înșelătoare și comparative” (Legea privind publicitatea comparativă și înșelătoare)- apar alte confuzii legate de delimitarea sferei noțiunilor întreprindere și comerciant.

Întreprindere: Articolul 1¹ lit f) din OG 12/2014: întreprinderea este definită conform art. 2 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată; adică “ Prin întreprindere în sensul prezentei legi se înțelege orice operator economic angajat într-o activitate constând în oferirea

de bunuri sau de servicii pe o piață dată, independent de statutul său juridic și de modul de finanțare, astfel cum este definită în jurisprudența Uniunii Europene”.

Comerciant: Art.3 lit. d) din Legea 158/2008: comerciant – persoana fizică sau juridică ce acționează în scopuri care se încadrează în activitatea sa comercială, industrială, artizanală ori liberală și orice persoană care acționează în numele și pe seama comerciantului; (*de menționat că art Art. 6 alin 2 lit g din Legea 71/2011 pentru punerea in aplicare a Codului civil, noțiunea de comerciant subzistă în cazul legii privind publicitatea comparativă și înșelătoare, nefiind înlocuită cu cea de “profesionist”*)

Elementele caracteristice ale noțiunii de întreprindere, respectiv comerciant, pot corespunde ambelor definiții, se pot suprapune natural.

Așadar, rămâne întrebarea cum facem deosebirea dintre întreprindere și comerciant atâta vreme cât aceste noțiuni pot întâlni elementele definitorii din ambele definiții? Cum stabilim competența atâta vreme cât o practică denigratoare săvârșită prin publicitate comparativă conține și toate elemente de fapt care pot fi luate în considerare la evaluarea efectelor unei practici de concurență neloială și în același timp toate elementele constitutive ale unei contravenții prevăzute în legea privind publicitatea comparativă și înșelătoare? Sau concurența neloială prin mijlocirea publicității exclude automat competența Consiliului Concurenței?

Considerăm ca aceste aspecte cu privire la competență trebuie clarificate în Regulament, pentru a se evita conflictele de competență care se prefigurează datorită ambiguității acestor aspecte.

Proiectul de OUG pentru modificarea și completarea Legii contabilității vizează o serie de scutiri în privința raportării financiare

Ministerul Finanțelor Publice propune spre dezbatere publică [un proiect de modificare și completarea Legii contabilității nr.82/1991](#), având în vedere necesitatea transunerii, cel târziu

la 25 iulie 2015, a noii Directive contabile, respectiv Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi (în continuare Directiva).

Principalele modificări vizează o serie de scutiri în privința raportării financiare.

Se propune ca, atunci când o societate are obligația să întocmească și situații financiare anuale consolidate, pe lângă cele individuale, raportul administratorilor, respectiv raportul de audit privind situațiile financiare anuale consolidate, să poată fi întocmite sub forma unui raport unic. Printr-o prevedere explicită, se clarifică faptul că nu pot fi depuse la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice mai multe seturi de situații financiare anuale, pentru același exercițiu financiar.

Proiectul prevede posibilitatea optării pentru un exercițiu financiar diferit de anul calendaristic și de către persoanele nou-înființate.

O altă modificare constă în abrogarea Hotărârea Guvernului nr. 401/2005 privind înființarea Consiliului Contabilității și Raportărilor Financiare prin reorganizarea Colegiului Consultativ al Contabilității, abrogare susținută de înființarea pentru instituțiile publice a Consiliului Contabilității Publice

Potrivit proiectului de lege, ordonanța de urgență ar trebui să intre în vigoare la 1 ianuarie 2015.

Pe de altă parte, așa cum se afirmă în [nota de fundamentare](#), ca rezultat al transpunerii **viitoare** a Directivei, sfera entităților care vor întocmi situații financiare anuale în sistem simplificat se va extinde. Față de cerințele actuale în funcție de care se poate aplica sistemul simplificat de contabilitate (acesta aplicându-se de persoanele care în exercițiul financiar precedent au înregistrat cifra de afaceri netă: sub 35.000 euro și totalul activelor: sub 35.000 euro), criteriile care definesc microîntreprinderile sunt mult mai mari. Conform textului Directivei, sunt microîntreprinderi societățile care la data bilanțului nu depășesc limitele a cel puțin două dintre următoarele trei criterii:

- a) total active 350.000 euro;
- b) cifra de afaceri netă 700.000 euro;

c) numărul mediu de salariați în cursul exercițiului financiar 10.

JURISPRUDENȚA

Decizii ale Curții Constituționale publicate în Monitorul Oficial

Decizia Curții Constituționale cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor privind obligativitatea reprezentării și asistării prin avocat la exercitarea recursului civil

[Decizia Curții Constituționale nr. 462/2014](#) referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 83 alin. (3) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din data de 24 octombrie 2014

Curtea Constituțională a constatat că deși obligativitatea reprezentării și asistării prin avocat în recurs nu contravine, în sine, legii fundamentale, **mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs prin avocat sunt neconstituționale**. Aceasta datorită disproporției dintre scopul legitim urmărit și sarcinile excesive impuse părților prin dispozițiile criticate, datorată mecanismului defectuos reglementat de legiuitor.

Prin dispozițiile criticate, legiuitorul a prevăzut că recursul și motivele de recurs se depun cu respectarea obligației referitoare la reprezentare, întâmpinarea se redactează și se semnează de avocatul intimatului, iar răspunsul la întâmpinare de avocatul recurentului.

Însă, Curtea a reținut că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie, în sine, o încălcare a accesului liber la justiție, fiind de competența exclusivă a

legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor. De asemenea, a constatat că scopul urmărit de legiuitor prin instituirea dispozițiilor criticate este legitim, acesta fiind buna administrare a justiției prin creșterea calității actului de justiție în procedura recursului, astfel încât **reprezentarea și asistarea prin avocat este, de principiu, conformă acestui scop**. De aceea, Curtea a apreciat că opțiunea legiuitorului pentru această măsură, prin prisma finalității sale, este necesară pentru atingerea scopului urmărit și că în abstracto este adecvată pentru impunerea unei rigori și discipline procesuale.

Însă, motivul pentru care Curtea a declarat aceste dispoziții neconstituționale este acela că, așa cum au fost reglementate, acestea nu apar ca fiind **proporționale** cu scopul legitim urmărit din perspectiva relației existente între interesul general invocat și cel individual. Aceasta deoarece condiționarea exercitării căii de atac de încheierea, în mod obligatoriu, a unui contract de asistență judiciară, drept condiție de admisibilitate a recursului, impune în sarcina individului atât condiții excesive pentru exercitarea căii de atac a recursului, cât și costuri suplimentare și semnificative în raport cu cheltuielile efectuate de cetățean pentru plata serviciului justiției.

De aceea, **dacă legiuitorul prevede obligativitatea reprezentării și asistării prin avocat în etapa procesuală a recursului, trebuie să reglementeze un mecanism de natură a permite realizarea scopului legitim urmărit la standardul calitativ propus, fără a impune o sarcină excesivă părților, indiferent de natura acesteia**, a arătat Curtea.

Prin urmare, din motivația Curții reiese că **nu obligativitatea reprezentării și asistării prin avocat în recurs contravine legii fundamentale, ci disproporția dintre scopul legitim urmărit și sarcinile excesive impuse părților prin dispozițiile criticate**.

În argumentare, Curtea a făcut observația că obligația reprezentării prin avocat în etapa procesuală a recursului prevăzută de Codul de procedură civilă a fost corelată cu dispozițiile OUG nr.51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, constatând că **ajutorul public judiciar nu este un instrument apt să surmonteze și să corecteze inechitățile de fapt care pot apărea în urma aplicării textelor legale criticate**, din moment ce calea de atac a recursului se închide definitiv pentru acești justițiabili. Aceasta deoarece ajutorul public judiciar vizează doar o categorie redusă de cetățeni, respectiv „persoane aflate în dificultate materială”. Or,

obligativitatea reprezentării și asistării prin avocat în etapa procesuală a recursului se răsfrânge asupra tuturor cetățenilor, chiar și asupra celor ale căror limite de venit nu se încadrează în prevederile ordonanței de urgență și care nu dispun întotdeauna de mijloace materiale pentru a plăti un avocat. În consecință, aceste cheltuieli obligatorii se alătură celor efectuate cu plata taxei judiciare de timbru, rezultând o sarcină disproporționată pentru cetățeni.

În concluzie, Curtea a constatat că măsura reprezentării și asistării prin avocat în etapa procesuală a recursului nu este proporțională cu scopul urmărit de legiuitor, avantajul public fiind nesemnificativ în raport cu gradul de afectare a drepturilor și libertăților fundamentale ale individului, respectiv cele consacrate de art.21 și art.24 din Constituție.

Conform art. 147 alin. (1) din legea fundamentală, dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

Publicarea deciziei privind neconstituționalitatea dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea OUG nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice

[Decizia Curții Constituționale nr.461 din 16 septembrie 2014](#) asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice, publicată în Monitorul Oficial nr.775 din 24.10.2014

Curtea Constituțională a declarat OUG nr.111/2011 neconstituțională în ansamblul ei, constatând atât maniera defectuoasă în care legiuitorul a înțeles să aplice normele de tehnică legislativă, cât și faptul că legea supusă controlului de constituționalitate nu numai că nu stabilește garanții și măsuri de securitate tehnice și operaționale, ci lărgeste sfera subiectelor de drept cărora le incumbă obligația de a reține și stoca datele.

În motivare se arată că deși legea criticată are ca obiect de reglementare modificarea cadrului normativ general cu privire la comunicațiile electronice, din examinarea argumentelor prezentate de inițiatorul proiectului de lege în „Expunerea de motive”, a avizului Consiliului Legislativ, precum și a modificărilor operate prin dispozițiile legii, rezultă că, în realitate, actul normativ completează cadrul legislativ privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, cadru reglementat prin Legea nr.82/2012, declarată neconstituțională prin [Decizia Curtii Constituționale nr.440 din 8 iulie 2014](#).

Legea omite să reglementeze cu privire la cea de-a doua etapă, respectiv cea referitoare la modalitatea în care vor fi accesate și utilizate aceste date iar dispozițiile modificatoare nu prevăd nicio normă de trimitere la Legea nr.82/2012, care constituie cadrul general de reglementare a procedurilor de acces la datele reținute (tipul de date accesate, persoanele care pot solicita accesul, condițiile de autorizare, scopul în care pot fi utilizate aceste date, controlul asupra operațiunilor desfășurate etc.), și nici nu reglementează distinct, de sine stătător, aceste proceduri. Prin urmare, legea criticată, în ansamblul său, este lacunară, confuză și, astfel, susceptibilă de a genera abuzuri în activitatea de punere în aplicare a dispozițiilor sale. Sub aceste aspecte, dispozițiile legale nu numai că relativizează garanțiile de siguranță a reținerii și păstrării datelor, neimpunând standarde corespunzătoare de asigurare a nivelului de securitate și confidențialitate care să poată fi controlate efectiv, așa cum a reținut Curtea în argumentarea soluției pronunțate prin Decizia nr.440 din 8 iulie 2014, ci, prin lipsa oricărei reglementări cu privire la modalitatea de accesare și utilizare a datelor cu caracter personal, legea este viciată în mod iremediabil.

Se mai subliniază faptul că obligațiile reținerii codului numeric personal, a seriei și numărului documentului de identitate, respectiv a codului de identificare fiscală necesare pentru identificarea unui abonat sau utilizator nu erau prevăzută de Legea nr.82/2012, baza de date constituită conform prevederilor art.4 din această lege referindu-se, atât în cazul rețelelor de telefonie fixă și de telefonie mobilă, cât și în cazul serviciilor de acces la internet, poștă electronică și telefonie prin internet, doar la numărul de telefon, precum și la numele și adresa

abonatului sau ale utilizatorului înregistrat. Așa fiind, din perspectiva argumentelor reținute de Curte în [Decizia nr.1.258 din 8 octombrie 2009](#), criticile referitoare la claritatea și previzibilitatea normei nu mai subzistă. Deși noua normă determină cu exactitate sfera datelor necesare identificării, având în vedere suplimentarea datelor solicitate abonatului sau utilizatorului, precum și caracterul lor strict personal, dispozițiile legale modificatoare ar fi trebuit să fie completate în mod corespunzător cu prevederi care să asigure standarde sporite în materie de protecție și securitate a acestora de-a lungul întregului proces de reținere, stocare și utilizare, tocmai pentru a reduce la minimum riscul de încălcare a dreptului la viață intimă, familială și privată, secretul corespondenței, precum și libertatea de exprimare a cetățenilor. Or, Curtea constată că Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 nu operează nicio modificare în materia garanțiilor protecției acestor drepturi, astfel că motivele pe care s-a fundamentat soluția de neconstituționalitate a Legii nr.82/2012 sunt cu atât mai justificate în această cauză.

Decizii ale Curții Constituționale nepublicate în Monitorul Oficial

Judecarea plângerii împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală fără participarea petentului este neconstituțională

În ziua de 21 octombrie 2014, Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.341 alin.(5) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală „fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților” este neconstituțională.

Obiectul excepției de neconstituționalitate:

Art. 341 Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară

(5) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților.

Argumentațiile reținute în motivarea soluției pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziei, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Hotărâri ale Înaltei Curți de casație și Justiție

Interpretarea dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 187/2012 privind înlocuirea pedepsei închisorii aplicate minorilor în baza vechiului cod penal cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție

[Decizia ÎCCJ nr. 18 din 15 Septembrie 2014](#), publicată în Monitorul Oficial nr. 0775 din 24.10.2014

Completul pentru dezlegarea unor pricini al Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost sesizat de Tribunalul Galați în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept dacă, în aplicarea art. 21 alin. (1) și (3) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, pedeapsa închisorii executabilă mai mare de 5 ani aplicată pentru infracțiuni săvârșite în timpul minorității se înlocuiește cu a) măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o durată egală cu durata pedepsei închisorii ori cu b) măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o durată de 5 ani

Înalta Curte a stabilit că în aplicarea legii penale mai favorabile, după judecarea definitivă a cauzei, potrivit art. 6 din Codul penal cu referire la art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 187/2012:

- pedeapsa închisorii executabilă sau pedeapsa în cazul pluralității de infracțiuni executabilă aplicată pentru infracțiunile comise în timpul minorității al cărei quantum este până în 15 ani se

va înlocui cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o perioadă egală cu durata pedepsei închisorii;

- pedeapsa executabilă sau pedeapsa în cazul pluralității de infracțiuni executabilă aplicată pentru infracțiunile comise în timpul minorității mai mare de 15 ani, însă care nu depășește 20 de ani, se va înlocui cu măsura educativă a internării într-un centru de detenție pe o perioadă de 15 ani.

Calitatea de funcționar public a expertului tehnic judiciar. Profesia liberală nu exclude această calitate însă analiza pentru fiecare categorie profesională în concret trebuie făcută pornind de la normele speciale ce îi reglementează statutul

[Decizia ÎCCJ nr. 20 din 29.09.2014](#), publicată în Monitorul Oficial nr. 0766 din 22.10. 2014

În urma sesizării formulate de către Curtea de Apel Craiova, Înalta Curte de Casație și Justiție a fost solicitată pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a modalității de interpretare a dispozițiilor art. 175 alin. (1) și (2) din Codul penal privind funcționarii publici, respectiv dacă expertul judiciar este funcționar public în sensul alin. (1) ori alin. (2)

Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că **expertul tehnic judiciar este funcționar public în conformitate cu dispozițiile art. 175 alin. (2) teza întâi din Codul penal.**

Curtea a reținut că art. 175 alin. (2) din Codul penal asimilează funcționarului public și persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestuia cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.

În opinia Curții, condițiile prevăzute de art 175 alin (2) sunt îndeplinite de expertul judiciar întrucât acesta exercită un serviciu de interes public - întocmirea de expertize în vederea aflării adevărului și soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești sau instrumentate de către organele de urmărire penală -, serviciu pentru care a fost investit de către o autoritate publică (Ministerul Justiției).

Curtea argumentează că unele dintre persoanele care exercită profesii liberale sunt considerate "funcționari publici", în condițiile art. 175 alin. (2) teza a doua din Codul penal, atunci când, deși funcționează în baza unei legi speciale și nu sunt finanțate de la bugetul de stat, exercită un serviciu de interes public și sunt supuse controlului sau supravegherii unei autorități publice. Așadar, sunt asimilați funcționarilor publici și persoanele fizice care exercită o profesie de interes public pentru care este necesară o abilitare specială a autorităților publice, așa-numitele profesii liberale.

În hotărâre se mai arată însă că îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 175 alin. (2) din Codul penal trebuie analizată pentru fiecare categorie profesională în concret, pornind de la normele speciale ce îi reglementează statutul. În acest sens, au relevanță dispozițiile art. 7 și 8 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară, conform cărora calitatea de expert tehnic judiciar se dobândește pe bază de examen, care se organizează de Ministerul Justiției. De asemenea, art. 6 din actul normativ mai sus indicat stipulează că experții tehnici se pot constitui în asociații profesionale, în condițiile legii, iar conform art. 4 alin. (1), în scopul coordonării și îndrumării, din punct de vedere administrativ și metodologic, precum și al controlului activității de expertiză tehnică judiciară, în cadrul Ministerului Justiției funcționează Biroul central pentru expertize tehnice judiciare.

Aplicarea legii penală mai favorabile în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014, care nu au fost judecate definitiv

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție a stabilit că dispozițiile art. 5, alin 1 din Codul penal trebuie interpretate, inclusiv în materia prescripției răspunderii penale, în sensul că legea penală mai favorabilă este aplicabilă în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014, care nu au fost judecate definitiv.

Conform [minutei Deciziei nr 21](#), Curtea a fost investită în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile care să răspundă la întrebarea dacă ”art. 5 alin. 1 din Codul penal trebuie interpretat că legea penală mai favorabilă este aplicabilă în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014, care nu au fost judecate definitiv și față de care s-a împlinit prescripția răspunderii penale până la data de 20 mai 2014 în interpretarea dată prin [decizia nr. 2/2014 a ÎCCJ](#), însă față de care prescripția răspunderii penale nu este împlinită, în interpretarea dată aceluiași text legal prin [Decizia 265 din 2014 a Curții Constituționale](#).

Hotărârea a fost pronunțată în ședința publică din 6.10.2014 și va deveni obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial.

JURISPRUDENȚĂ INTERNAȚIONALĂ

CJUE: Rambursarea cheltuielilor medicale efectuate în alt stat membru nu poate fi refuzată în cazul în care lipsa materialelor medicale de bază și a infrastructurii face imposibil, pentru persoana asigurată, să primească tratament în spital în timp util în statul membru de reședință

[Hotărârea CJUE din 9.10.2014](#) în cauza În cauza C-268/13 „Elena Petru împotriva Casei Județene de Asigurări de Sănătate Sibiu,Casei Naționale de Asigurări de Sănătate”

Cererea de decizie preliminară fost formulată în cadrul unui litigiu, aflat pe rolul Tribunalului Sibiu, între doamna Elena Petru, pe de o parte, și Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Sibiu, precum și Casa Națională de Asigurări de Sănătate, pe de altă parte, având ca obiect rambursarea costurilor cu titlu de daune interese pentru tratamentul spitalicesc acordat în Germania. Această cerere privește interpretarea articolului 22 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității.

Întrebarea preliminară este următoarea: „Dacă, raportat la prevederile articolului 22 alineatul (2) al doilea paragraf din [Regulamentul nr. 1408/71], imposibilitatea de acordare a tratamentului în țara de reședință se interpretează în mod absolut sau în mod rezonabil, respectiv dacă situația în care, deși intervenția chirurgicală poate fi efectuată în țara de reședință în timp util și corespunzător din punct de vedere tehnic, în sensul că există specialiștii necesari și chiar și același nivel al cunoștințelor de specialitate, totuși **lipsa medicamentelor și a materialelor medicale de primă necesitate echivalează cu o situație în care tratamentul medical necesar nu poate fi acordat în sensul prevederilor articolului menționat?**”

În hotărârea pronunțată la data de 9 octombrie 2014, CJUE arată că dreptul UE impune două condiții care, dacă sunt îndeplinite, este obligatorie acordarea de către instituția competentă a unei autorizații prealabile pentru rambursarea cheltuielilor medicale: două condiții a căror îndeplinire face obligatorie eliberarea de către instituția competentă a autorizației prealabile solicitate în temeiul alineatului (1) litera (c) punctul (i) al aceluiași articol. Prima condiție impune ca tratamentul despre care este vorba să se numere printre prestațiile prevăzute de legislația statului membru pe teritoriul căruia are reședința asiguratul social.

A doua condiție impune ca tratamentul pe care acesta din urmă intenționează să îl primească în alt stat membru decât statul al cărui rezident este să nu poată, ținând seama de starea sa actuală de sănătate și de evoluția probabilă a bolii sale, să îi fie acordat în intervalul de timp necesar în mod normal pentru a obține tratamentul despre care este vorba în statul membru al cărui rezident este.

În ceea ce privește a doua condiție, Curtea a statuat că autorizația necesară nu poate fi refuzată în cazul în care aceeași sau la fel de eficace tratament nu poate fi primită în timp util în statul membru de reședință a persoanei în cauză. Pentru a determina dacă aceasta este situația, instituția competentă trebuie să țină seama de toate circumstanțele fiecărui caz specific. Prin urmare, o lipsă de medicamente și de consumabile medicale de bază și a infrastructurii pot face imposibil ca același tratament la fel de eficient să fie furnizat în timp util în statul membru de reședință.

Curtea a concluzionat că autorizarea rambursarea cheltuielilor medicale efectuate în un alt stat membru nu poate fi refuzată în cazul în care acesta este din cauza lipsei de medicamente și consumabile medicale de bază și de infrastructură care tratamentul spitalicesc în cauză nu poate fi furnizate în timp util în statul membru de reședință al persoanei asigurate. Întrebarea dacă acest lucru este imposibil trebuie să fie determinată prin referire la toți spital unități din acest stat membru, care sunt capabile de a furniza tratamentul în cauză și în funcție de perioada în care tratamentul ar putea fi primit în timp util.

PROFESIA DE AVOCAT

A fost publicat BULETINUL INFORMATIV al Consiliului Uniunii și al Comisiei Permanente a U.N.B.R., Serie Nouă, Anul I, Numărul 2, 01 octombrie 2014

Buletinul cuprinde două părți, respectiv:

Partea I: Informare cu privire la activitatea Comisiei Permanente a Uniunii Naționale a Barourilor din România

Partea II: Informare cu privire la activitatea Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România

Pentru a accesa Buletinul Informativ apăsați [AICI](#)

Măsura propusă de dl. Av. Corneliu Liviu Popescu privind depunderea de către avocați în scopul apărării secretului profesional al avocatului – valoare supremă a independenței reale a profesiei

La data de 16 Octombrie 2014, pe site-ul UNBR a fost publicată [solicitarea domnului avocat Corneliu-LiviuPopescu](#) privind adoptarea de către organele profesiei a unei hotărâri obligatorii prin care avocații, cu prioritate cei aleși în organele de conducere a profesiei de avocat de la nivelul barourilor și la nivelul UNBR, să depună, anual, declarația că nu fac parte și nu își desfășoară activitatea acoperit în structura instituțiilor cu atribuții în domeniul securității naționale sau ale structurilor ministeriale interne de informații, polițist lucrând sub acoperire, investigator sub acoperire, lucrător operativ în cadrul poliției judiciare sau al organelor de stat care desfășoară activități de informații, colaborator cu o altă identitate decât cea reală al organelor de urmărire penală, informator al organelor de urmărire penală sau informator al poliției. Se solicită extinderea obligației pentru toți angajații barourilor și ai UNBR și pentru personalul administrative angajat de formele de exercitare a profesiei. Propunerea are în vedere apărarea secretului profesional al avocatului – valoare supremă a independenței reale a profesiei.